

REFERENDUM CONSTITUCIONAL HA GUANYAT EL PSSSI

Mamelles-79

Aquest país és la reòstia. Quan es tractava d'anar a "votar" en els referèndums franquistes, el 90 per cent de la ciutadania passava per les urnes i deia amén. Ara, que com amínim no tenim dictadura, a tothom li ha donat per fer-se el contestatari, i és clar, entre nos i abstencions ens ha sortit un Psi més minso que un café servit pel Sr. Gutiérrez Mellado a la barra del "Galaxia".

On s'han ficat tots els llepaculs d'antany? Són potser els nous demòcrates? Sàpiguen tota aquesta trepa de caragirats que era en l'any 1945 o en l'any 1967 quan havien de votar no o abstenir-se. I que consti que no ho diem per aquells senyors d'esquerres que ara han man-

tingut aquesta posició, ja que som plenament conscients que a l'any 45 no podien votar ni sí ni no perquè estaven a la presó, i que a l'any 67 més d'un encara hi era. Malgrat tot, el psi ha guanyat, per a major glòria de TVE i satisfacció d'en Tarradellas. Pel que fa al

NO, es pot afirmar que ha estat més dispers. Una mica d'aquí i una mica d'allà. Jurariem que el Sr. Atarés ha votat no, igual que els Srs. Inestrillas i Tejero, però no n'estem del tot segurs, ja que, després de la transmutació de l'Adolfo en Suárez, ens ho creiem tot. Seguidament, el nostre corresponsal a Madris els ofereix una entrevista amb la Constitució. Pipa.- Contanta per aquest resultat? Constitució.- Sii. Avui és el dia més feliç de la

meva vida. Estic emocionadíssima, sorpresa. No tinc paraules per a expressar-ho. P.- Sincerament, t'esperaves aquest resultat? C.- La veritat és que no. Les altres concursants eren guapíssimes. La Italiana, per exemple, tenia un piteram autònomíssim, i la Suïssa no en parlem. L'Anglesa no tenia res, però se li endevinava tot. En fi, no m'ho esperava, no. P.- Perdona la pregunta, però diuen que hi ha hagut patota. Es a dir, que el resultat ja estava pastejat.

Es veritat, això? C.- (Indignadíssima). Això és absolutament fals. Una mentida d'algun envejós. P.- Diuen, però, que has hagut de passar pel consens? C.- Home, això ja se sap. Si no vas al lliit amb els membres del Jurat és que ja ni et presenten a votació. Ara bé, l'elecció ha estat completament lliure i en igualtat de condicions. P.- Quins projectes tens per a l'esdevenidor? C.- Encara no he tingut prou temps per a pensar-

ho, ara bé el que sí puc dir-te és que penso fer coses serioses. Res de pel·lícules "S" com fins ara. P.- Quin és el teu color preferit? c.- El rosa. P.- Preferència política? C.- De política no hi entenc. P.- Doncs que no et passi res. I ara a fruit de la democràcia i fins al proper cop d'Estat. Aquesta vegada, però, no serà a les Galàxies sinó una mica més aprop. Decididament, hem vingut a aquest món a patir.

editorial

Ha arribat l'hora d'agafar el rave per les fulles. Ja estem cansats que se'ns aixequi la camisa. I que no se'ns digui que això són figues d'un altre paner. Ja n'hi ha prou. I ho volem dir ben alt: que no ens salvini!

Ho acceptem tot. Fer caritat, pagar l'IRTP, que ens munyin cada dia, que el dimoni ens estiri els peus quan estiguem al llit, que ens condemnem, que la nostra mort sigui xacrosa, que ningú no es recordi de nosaltres, que el foc ens deixi sense alè, que el llamp de Deu no s'aturi contra nostre, que tots els odis caiguin sobre nosaltres, que la curta vida que ens queda la passem fent cua en estacions burocràtiques...

Però, malgrat això, i mil epidèmies futures que sabem ens han de caure, hem de dir-los que no, que no s'escorcollin, que no arruïnin el nas, que no es dediquin a conèixer els coixos asseguts, que no interpretin desitjos, que no acceptem "lligar gossos amb llonganisses", que res de res, gràcies, que per nosaltres no perdin l'oremus, que no, que no, que no fa falta. En resum, que no volem que ens salvini!

I si encara queden vicis, si algú encara desitja ser guia de multituds, de masses, li recomanem que es compri un grapat de tortugues i es dediqui a passejar-les per qualsevol rambla de qualsevol ciutat.

Sigui tot dit, però, sense ànim de fer la guitza ni fer la llesca. Però ho repetim pels sords: que no ens salvini!

Confiem, per últim, que qui ha de llegir-nos que ho faci. I esperem que ens entengui. (Preguem, perquè no siguin curts de gambals).

Amb la pipa al morro

NOU IMPOST

Això de l'impost que s'haurà de pagar per tenir televisió ho trobem bé, és com tenir una dona de les de luxe que només serveixen per una sola cosa. Però que diguin que és un impost que grava el "disfrute" ja ens toca més les pesigolles. De tota manera vostès mateixos, els d'aquesta casa continuarem, però, pagant amb més de gust el pis amoblada de la rossa. De fet són quinze i ens resulta a unes tres-centes pessetes al mes.

ON ÉS EN BLAS?

Diu en Blas Piñar dels terroristes que, a aquest pas, aniran matant tothom que se'ls posi per davant. Blas Piñar, però, està tranquil: ell està al darrera.

400 SUÏCIDATS

Com els americans continuen suïcidant-se en massa, caldrà pensar en una nova colonització.

ÉS IMPOSSIBLE

Digué un cop el caudillo que l'espanyol era un poble massa viril com per aguantar governs que ell creia imposats per la força. Després de saber això, estem realment angoixats pel següent dubte: com és possible d'haver-nos tirat quaranta anys amariconats sense adonar-nos-en?

POETA I POLÍTIC

El poeta i estadista senegalès Leopold Senghor ha manifestat abans de finir el seu viatge al nostre país que el dinamisme dels inversors espanyols l'ha impressionat molt favorablement. La qual cosa demostra que, efectivament, els poetes no solen tocar de peus a terra.

L'AUTONOMIA ANDALUSA

Els d'Andalusia volen controlar els diners de les travesses. També volen tenir Estatut i Generalitat. Demanen molt aquesta gent i si continuen així no els donarem res de res, ja ho sabem, a fer bondat, que la setmana passada ja us vàrem trametre tres mil guitarres.

PISOS A CENT MIL PESSETES

S'ha pogut comprovar que els pisos que venien a cent mil pessetes al Passeig de Gràcia de Barcelona eren una estafa. No hi havia calefacció.

ELS REIS CATÒLICS

Diuem que ens ho carreguem tot. Això no és cert, en aquesta casa els Reis Catòlics, els del segle XV, són intocables i ens mereixen tots els respectes. Encara que, desgraciadament, fossin catòlics.

TARRADELLAS A EXTREMADURA

Al President Tarradellas l'han convidat a Extremadura per a una visita de tipus oficial. Què es deuen pensar?

Botifarra Catalana

LES COMARQUES I ELS VOTS

"Aquests barcelonins estan bojos", diuen per les comarques, en veure les picabaralles que la qüestió comarcal provoca entre els polítics del Cap i Casal. S'estan repartint la pell de l'ós sense haver-lo caçat. I és clar, corren el risc que el plantigrad els faci butifarra o, el que és pitjor, els clavi queixalada.

Les comarques poc en faran de tenir un diputat més o menys. El que cal és que d'una punyetera vegada tinguin personalitat po-

lítica i administrativa pròpia, i que Madris es fiqui les "Províncies" on els càpiga. Qualsevol altra cosa és fer volar coloms.

Es més, voler acabar amb la desigualtat econòmica entre les comarques de Catalunya i entre aquestes i la capital amb una desigualtat electoral, és com a mínim ridícul. Especialment si tenim en compte que les paperetes electorals no són d'or sinó de vulgar paper higiènic. De res.

LA C.N.T. PASSA DEL COP D'ESTAT

Sempre hi ha intel·ligents que quan les seves teories no s'acosten ni per casualitat a la realitat, volen acostar la realitat a les seves teories. Aquest és el cas de Convenció Republicana, CNT i quatre més, que diuen que això de l'intent de cop d'estat ha estat una pura i simple maniobra per fer "votar sí a l'esporuguida gent d'aquest país. Que Déu els conservi

la vista!, perquè sinó ben aviat hauran de comprar-se un gos, un bastonet blanc i afiliar-se a l'O.N.C.E.

En qualsevol cas, quan hi hagi el cop de veritat, no tindrem cap inconvenient en deixar-los passar al davant per tal que puguin comprovar de què va la cosa. Això sí, després que no es queixin si reben la bufetada.

L'URANI DE SAU

...DI QUE VA SER PER AQUÍ QUE EL CAMIÓ DE TRANSPORT DE VANDELLOS VA PERDRE UNES BARRES D'URANI??

Ja hem begut oli. Una part de les Guillerries aviat se n'anirà a fer punyetes. La Junta d'Energia Nuclear acaba de localitzar un jaciment d'urani de més de 5.000 tones, el que vol dir que aviat començarà l'extracció i que un dels paisatges més bonics de Catalunya passarà a "millor" vida.

No és que siguem pessimistes, no, però és que ja sabem com van les coses. Que torni de l'exili en Tar-

radellas?. D'acord. Que Santiago Carrillo estigui al Parlament?. Molt bé. Que Felipe González sigui alternativa de poder?. També. Que alguns militars es desmarquin?. Què hi farem. Aquí val tot, mentre no toquis la butxaca de qui més plenes les té. Que es perdin 5.000 tones d'urani no ho tolera ningú, encara que li hagin d'esmentar la mare set vegades cada dia. Ah! però, és que tenen mare?

EL COIX DE FRONT D'EN PENALVA

Hi ha qui busca brega perquè és incapaç de fer quelcom important que mereixi la pena que hom en parli. Unicament són notícia per les ximpleries que diuen o escriuen, ximpleries que són pròpies de la seva ineptitud, ja que no de la seva nul·la saviesa. Aquest és el cas d'un tal Pedro Penalva.

Aquest subjecte escriu de tant en tant al *Diario de Barcelona* i sota el seu nom i cognom hi posa un ostentós "Profesor de Derecho Romano de la Universidad de Barcelona". I pel que sembla la seva capacitat de raciocini és tan minsa que s'ha quedat en el temps dels romans. Es tan anguniosa la seva "capacitat" d'anàlisi que compadim els alumnes que es veuen obligats a suportar-lo.

Pedro Penalva va escriure recentment a l'antic *Brusi* un article que sota l'enunciat de "La venganza de los catalanes", bé es mereix que sigui expulsat de la nostra Universitat per indesitjable i busca-raons barat.

Entre d'altres bajanades afirma que "... la comunidad castellano-parlante (a Catalunya) se encuentra reducida al silencio; ... hay un chantaje democrático contra quien no comulga con las ruedas de molino del catalanismo; ... se impide que los inmigrados lleguen a los puestos de mando, con el pretexto de que no hablan catalán; ... los catalanes solo constituyen la mitad de la población de Catalunya, pero se han asegurado el monopolio y control del poder político y se han repartido los cargos y prebendas de la preautonomía...".

No volem seguir reproduint tantes bajanades seguides per por que les teclades de la màquina s'encavalquin. Aquestes ximpleries només tenen cabuda a un diari com el *Diario de Barcelona* que, com ja sabem, és un grapat de fulls impresos de tirada més curta que les mànegues d'una arzilla. I és que els catalans ja tenim els escrits plens de llegir els que escriuen antics falangistes com Segura Palomares i d'altres, que ara s'han refugiat a l'antic *Brusi*.

Tornem, però, a aquest tal Pedro Penalva. Després de reproduir parcialment el que va escriure, només ens resta dir que és molt amic d'en Fraga. Amb això queda tot dit. No calen pas més targes de presentació.

Només, però, voldriem donar-li un consell: marxi de Catalunya, senyor Penalva, i no foti el pa a una altra persona. Si pensa que els catalans som mala gent, marxi, foti el camp, toqui el dos. Fins i tot estem disposats a comprar-li el bitllet d'avió, però marxi ben aviat. Vostè no sap on està; cervells com el seu no poden entendre mai tot el que està passant ací. Vosté és un producte que a Catalunya fa nosa i, a més, ocupa el lloc que correspon a una persona intel·ligent. I això és sempre una pena.

Notícies de l'altre món

PAPERETES, URNES I CUES

El nostre enviat especial Joan Trepadellas i Josep va estar amatent per tots els racons i raconets de l'Estat espanyol, i de la nació catalana, durant la celebració del Referèndum. Heus-ne ací la seva crònica d'urgència per a tots els lectors de LA PIPA D'EN ROC.

(J.T.J., enviat especial. Crònica rebuda per tament).— La senyora Constituta ja té marit. No importa que sigui guerxo, impotent, ni geperut. Té marit i proud.

No hi varen haver massa incidències durant tot el dia de la votació. Potser l'anècdota més important va tenir lloc al col·legi electoral número 13 de Melilla. Un home es va entestar en voler votar sense portar cap document que acredités la seva identitat. Després d'un petit ball de bastons es va comprovar que es tractava de Hassan II. Per a no caure en la Llei antilibel, no reproduïm el que deia la seva papereta.

Al País Basc a les cues hi havia més grisos que persones, però com que aquests a més de fer botar també voten, doncs res. A Catalunya van haver de cridar l'atenció a l'Honorable de la Geneïtat; resulta que anava per les cues repartint paperetes amb el Sr. L'acompanyava l'Ortínez tocant el timbal. En Jordi Gil volia introduir una botifarra dins l'urna. No ho va aconseguir: el forat era massa petit i el varen folrar a òsties qui vosaltres ja sabeu.

A Andalusia, com que la gent no va haver de demanar permís al patró, l'assistència va ésser massiva. L'anar a votar els suposava un al·licient, car és molt avorrit estar tot el dia sense feina. A les dues Castelles tot estava controlat i votat. Per les terres gallegues la gent va preferir anar a collir almejes i berberetxos, "estu nos darà de cumer, la Cunstitución no", ens va dir un vell mariscador.

Per l'Aragó, bé. I per Múrcia i Albacete, també. Malgrat la munió de feixistes que viuen al País Valencià, no hi varen haver incidents importants; els "blaus" no varen poder fer-se sentir: tothom els pren per idiotes i ningú no els fa cas (a veure quin dia els posaran dins una reserva).

A la resta de l'Estat, res de nou. I és que hi havia tantes ganes de trobar marit per la Constituta que ningú ha mirat prim. Avall que fa baixadal. El cop de mà que fa poc volien donar a la Constituta, ara ja no li podran donar: ja té marit que la defensarà. Cal estar, però, amatents. No sigui que el marit li foti banyes.

Xato de la Xexa

MÉS IMPOSTOS

Si hi ha dues coses que assoliren de fer creure molts espanyols que vivien en el millor dels mons possibles, foren, sense cap mena de dubte, el vi i el televisor. Qualsevol atemptat contra aquestes dues institucions podria fer tremolar la més ferotge dictadura. Doncs bé, el Sr. Fernández Ordóñez està disposat a provocar la catàstrofe d'aquesta minusvàlida democràcia que tenim, a base de fer innasequibles el vi i la "tele". El que l'operació

Galàxia no ha pogut, ho aconseguirà ell solet des del seu despatx.

Quan els ciutadans s'assabentin bé de què va la cosa, semblarà que per la Moncloa hi hagués passat l'Atila. I és que 4000 pelones a l'any per tenir un televisor en color són moltes pessetes, i encara en són més si tenim en compte perquè serveix.

El més gruixut s'esdevindrà, però, si s'atreveixen a tocar el vi. Aquí sí que no valdran punyetes.

Ni l'escopeta nacional ni la verge del Carme. La "tropa nacional" és inviolable.

SÍNDRIA ARISTO CRÀTICA

No ens queda més remei que planyer-nos; després de tot, també és fruit de la crisi, de la crisi moral. Tot està ple de maçons i jueus. Qui ho hauria de dir, fins i tot l'aristocràcia ha perdut el seny. Vegeu sinó: la cosina germana del Rei, Inès de Borbón, ha fotut un cop de garrot al seu marit. Mare de Déu, on anirem a parar. Nosaltres podíem acceptar que entre la gent de mal nom s'esto-maquessin, però entre la gent d'alcúrnia...

I el fet més greu és que la sagrada hostia que li va fotre és perquè el marit va prohibir a l'avui acusada, menjar una tallada de síndria. Home també. S'ha d'ésser inflexible, rígid, en la vida. Però, no creiem que pel color vermell d'una síndria s'hagi d'incloure aquesta fruita a la llista de "fruites prohibides".

EL QUE NO DIU LA CONSTITUCIÓ

Per ajudar a la comprensió de tothom oferim ara mateix un comentari dels aspectes més intranscendents de la Constitució més nova de totes les Constitucions que es fan i es desfan. Maragall dixit.

"ELS ESPANYOLS SÓN MAJORS D'EDAT ALS DIVUIT ANYS"

Això vol dir que si vostè considera que el seu fill de divuit anys fa una rucada casant-se amb la rossa de cal veí que en té setze, la única sortida constitucional que li queda és demanar, per favor, que s'aprovi ràpidament el divorci.

"ELS ESPANYOLS TENEN DRET A ELEGIR LLIUREMENT LA SEVA RESIDÈNCIA I A CIRCULAR PEL TERRITORI NACIONAL"

Pagant, és clar. Que es pensaven, potser, que això seria xauxa?. Anaven molt equivocats.

"TOTS TENEN DRET A L'EDUCACIÓ"

De manera especial totes aquelles persones que al llarg de l'última dictadura tenien llocs de responsabilitat. Aquests hauran d'anar a l'escola per força, els en fa tanta de falta, només saben dir: Franco, Franco, i són gambadets, no us penséssiu!

"L'HOMI I LA DONA TENEN DRET A CASAR-SE"

Aquesta precisió no calia, ja no es casa ningú.

"QUEDA RECONEGUT EL DRET A LA PROPIETAT PRIVADA"

Ja que la majoria d'espanyols totes les coses que tenen les estan pagant a terminis de sis-cents o mil anys això s'ha d'entendre d'aquesta manera: queda reconegut el dret a la propietat privada de les lletres acceptades. I pensar que per una cosa així es barallaven. L'all-i-oli.

"ELS ESPANYOLS TENEN EL DEURE DE TREBALLAR"

Ara entenem perquè l'extrema-esquerra votarà: "No".

"ES RECONeix LA LLIBERTAT D'EMPRESA"

Aquest és també un gran avenç. Els pobres empresaris que feia quaranta anys que estaven amb l'ai al cor ja tornen de Suïssa.

Fratribúdic 3er.

Esperuquits com estàvem tinguérem, però, la suficient esma com per a renegar. Més que un renec fou una involuntària contracció de l'estòmac. No donàvem crèdit al què veien els nostres ulls, malgrat que, en el fons, la cosa no tingués res d'extrany.

Uns quants encerclaven un aparell de ràdio tal i com s'encerclen els aparells de ràdio quan es retransmet un important partit de futbol, però aquest dia ningú s'enrecordà del futbol. Els altres estàvem amorats a la pantalla de la televisió intentant comprendre aquell llarguissim programa especial.

La porta de la casa estava ben tancada; els cendrers estaven plens d'esclafades cigarretes de totes mides i encara a ningú no se li havia acudit preparar res de menjar, malgrat ser les nou del vespre. Feia més de vuit hores que estaven pendants de les ones.

De tant en tant una esgarrifança ens corria la carcanada. Com més ens assabentàvem de la situació més ràbia ens feia. Tot allò que semblava impossible ara s'esdevenia.

Per fi, va aparèixer per la pantalleta. El cabell curtíssim, com sempre. El gest enèrgic i bast. La veu aguda i desagradable.

Va obrir la boca—els ulls reventaven la pantalleta—i va donar les ordres pertinents; Fraga havia anunciat "La Guerra de las galaxias". En el "Templo del Pueblo" hi hagueren trenta milions de suïcidis.

Serafi Bandarra,

Rialles d'qbir

PAPITU nº 4 16/XII/1908

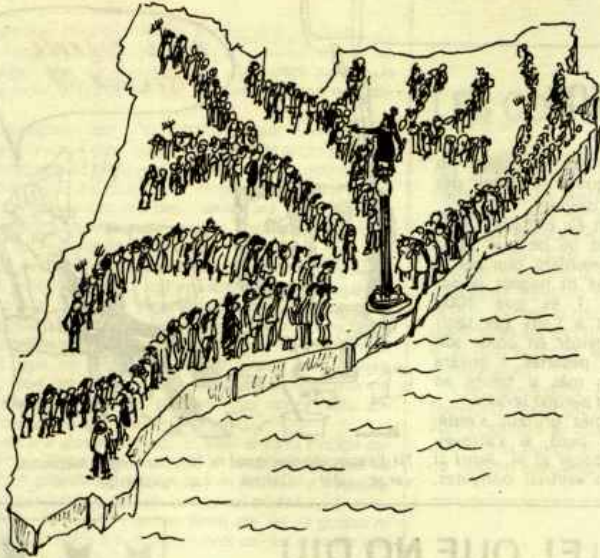

Sant Pere: —Nada, nada, al purgatori.
L'anímet: —Per un pecadet tant petit i essent jo soci del Comitè de Defensas Social... ¡Que surti un capellà y'm confesal en cinc minuts!
Sant Pere: —¡Aquí no n'hi han de capellans!

"FUERON A POR EL GOLPE, Y SE LO DIERON"

Unió de Comunicació Hemeroteca General CEDOC

PROPOSTA ELECTORAL

Els partits polítics amb implantació a Catalunya estan que se les foten per allò de les circumscripcions electorals per als comicis al Parlament de Catalunya. Van de corcoll. Tothom busca introduir la seva fórmula a l'Estatut. I és que els vots són els vots.

Els qui fem LA PIPA D'EN ROC tenim una generositat extraordinària. Els qui ens llegiu cada setmana ja ho sabeu. Aquí teniu, per exemple, a l'Anton Cañellas, que ha rebut per part nostra infinitat de consells. Si no ens fa cas és una altra qüestió; una qüestió de manca d'enteniment, podríem dir-ne.

Doncs bé, ara, una vegada més, ens oferim per a solucionar el contenciós existent entre les propostes proposades pels diputats disputats de la disputa catalana de la Catalunya dels catalans-catalanistes-catalaners, i cata-la-fotarem Penalva. I vostès ja ens entenen.

Tot seguit us presentem la nostra proposta, amb afegitó inclòs per si cal. Va dirigida al Honorable de la Geneïtat, als parlamentaris, extra-parlamentaris, ceneters, gent de baixa estopa, independents, independentistes i a tot el poble en general. A excepció feta, és clar, del coix de front d'en Pedro Penalva.

Proposta

Article 1.- Poden aspirar a ser diputats al Parlament de Catalunya els majors de 216 mesos a comptar des que varen néixer. (En el cas dels setmesons, cal restar dos mesos a l'edat real).

Article 2.- Les eleccions es portaran a terme segons les següents disposicions:

- Res de circumscripcions electorals ni llistes de candidats. Tot el principat serà una única circumscripció i tots els ciutadans que compleixin les exigències esmentades seran candidats potencials.
- Es convocarà tot el poble català un diumenge, a determinar pel que escalfa la cadira a la Plaça de Sant Jaume.
- A l'hora senyalada pel senyor abans esmentat, tota la munió d'homes i dones han de concentrar-se davant l'edifici del Parlament de Catalunya, situat al Parc de la Ciutadella.
- Les portes de l'edifici romandran obertes. Ningú no podrà estar dins ja sigui assegut o dret.
- A la tercera refilada de la tenora, mai abans ni després, els ciutadans hauran d'arrencar a córrer cap a dins del Parlament. Només hi haurà dues-centes cadires.
- Una vegada entrades i assegurades dues-centes persones, es procedirà a tancar les portes.
- Els asseguts quedaran automàticament proclamats diputats del Parlament de Catalunya.

Article 3.- Els diputats podran exercir el càrrec fins el mes de febrer que tingui trenta dies, sempre i quan no acabi en diumenge.

(Afegitó).

Si la proposta no resultés per manca d'assistència, pot seguir-se el següent procediment. Cada ciutadà de Catalunya que confeccioni una llista amb dos-cents noms d'altres tantes persones diferents. Remetre les llistes al President de la Geneïtat. Quan acabi el termini d'admissió de cartes, una mà innocent (nosaltres proposem en Fúñez y Navar, o en Muntades-Prim, o bé en Sarrau —aquell de la TWC—) extreurà del piló de sobres rebuts, un d'ells. La llista triada constituirà el Parlament.

De res i a disposar. ●

X. de la X. (2X)

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78.

ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34263-1978

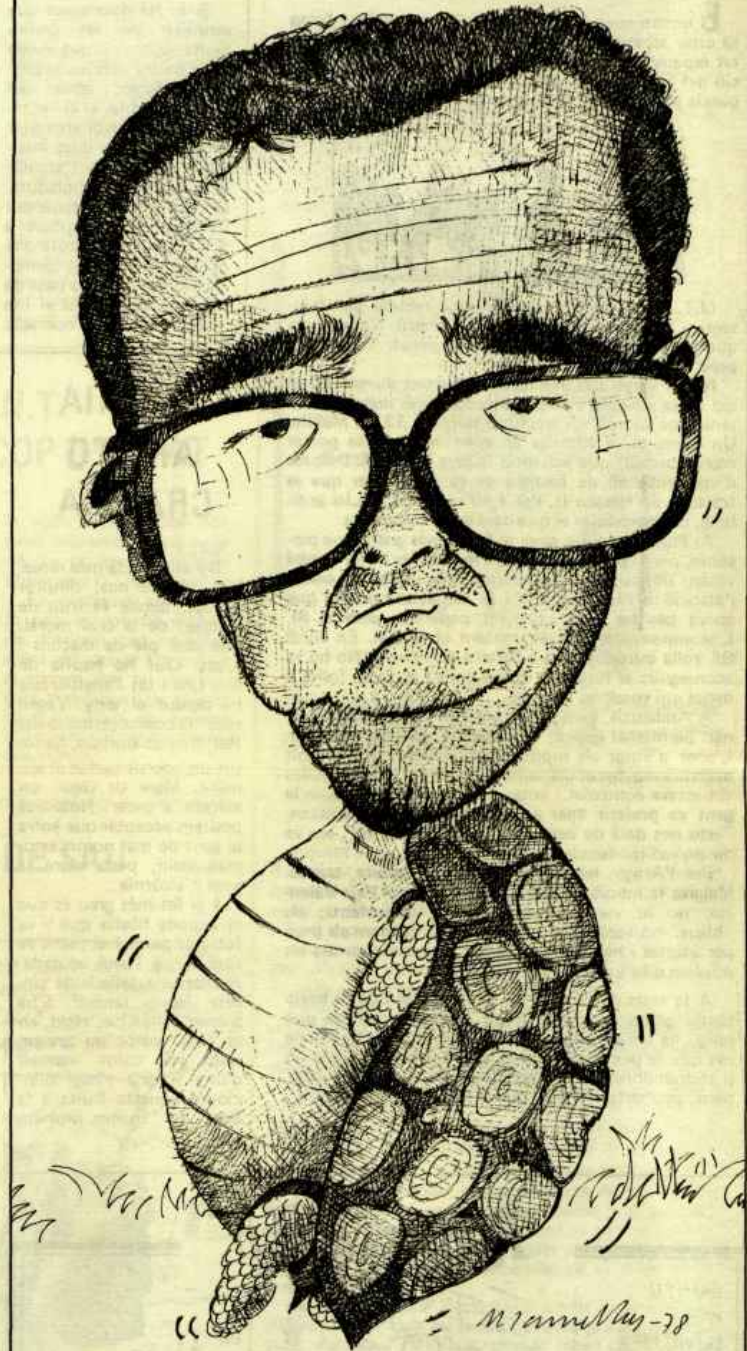
Fotocomposició: Copisteria la Juliana - dr. ferrero.6 Argentona
Imprimeix: Gràfiques Ibèria, S.A.-carrer Constitució,

19, bloc 12, n. 6- Barcelona
Distribueix: Distribuidora Països Catalans, S.A.-Llúria 42-Barcelona, 9

Equip Redactor: Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas i Jaume Graupera.

Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer
Correcció: Ricart Morros i Rafeques

cromets de fauna i flora

"REVENTOSA LENTITUDIS"

Mai s'havia vist una tortuga tan alta. Però, això sí, tortuga a fi de comptes. Després de molts anys de viure sota la sorra de tant en tant surt a prendre el sol, una capbuçada a l'aigua i tornem-hi. A jeure tot el dia.

Característiques:

- 1) Lentitud física i mental pròpies de la seva espècie.
- 2) Tenen la closca dura per tal d'aguantar tots els xàfeces.
- 3) Sempre ensenyen el tornell.
- 4) El bec, no és d'or precisament.
- 5) Això sí, són manses i tristes. Excepte quan tenen un rampell de nen mimat.
- 6) Gaudeixen de bona situació econòmica. Sempre duen la casa al damunt.

Desconeixen com es produeix la seva reproducció. Diuen que és qüestió d'ous. Ens extranya, però, ja que el Sr. Felipe González de la Fuente diu que no en tenen i que són molt fàcils de domesticar.

Formen, això sí, una gran família extesa per tot arreu. Liàstima que sempre hagin d'anar arrossegant-se per terra.

CEDOC